

Ημερολόγιο Ασημάντων 468: θέλουμε να κάνουμε το καλό και το σωστό και κάνουμε λάθος

Δημήτρης Τζουμάκας

Η Αυστραλία είναι πόνος. Το να είσαι γονιός (μετανάστης) είναι η πιο μεγάλη ευθύνη που υπάρχει. Δεν το συνειδητοποιούμε παρά μόνο με το πλήρωμα του χρόνου.

* Ο Δημήτρης Τζουμάκας γεννήθηκε στην Αθήνα το 1945. Την περίοδο της δικτατορίας έζησε στο Παρίσι και το 1974 μετανάστευσε στο Σίδνεϊ, όπου έζησε μέχρι το 2006. Διδάκτωρ φιλοσοφίας, εργάστηκε σε εφημερίδες στο Σίδνεϊ και δίδαξε ελληνική και συγκριτική λογοτεχνία στα Πανεπιστήμια Macquarie και New South Wales. Έχει βραβευθεί από το αυστραλιανό υπουργείο πολιτισμού για τα βιβλία του «Χαρούμενο Σίδνεϊ» και «Η γυναίκα με τα αγκάθια στο λαιμό».

Ο Πρώην πρωθυπουργός της Αυστραλίας Πωλ Κίτινγκ

1 6.1.22 Κυριακή. Η θάλασσα βγήκε στη στεριά. Στα νησιά Τόγκα του Ειρηνικού τσουνάμι δυο μέτρα ύψος, πνίγει ανθρώπους πλημμυρίζει σπίτια. Ξύπνησε υποθαλάσσιο ηφαίστειο. Έρχονται ημέρες φρίκης. Μακριά από μας. Να σωθεί η φυλή, ο επιούσιος λαός, όχι σε μας η καταστροφή, στους άλλους, στους ιθαγενείς : Στο νότιο Ειρηνικό, στο νότιο ημισφαίριο στον πρωκτό της γης, όπως έλεγε εκείνος ο ωραίος πρωθυπουργός Κίτινγκ με το όνομα, της Αυστραλίας.

Η Αυστραλία διώχνει τον Τζόκοβιτς και υποδέχεται τον Τζουμάκοβιτς, μου λέει η εκλεκτή φίλη Ντίνα Κοντάκου στο τηλέφωνο και κουτσομπολεύουμε τους δημοσιογραφικούς αστέρες της Γραμματείας.

-Με το λεωφορείο της γραμμής 171 στη Βάρκιζα να ευχθώ για την αυριανή γιορτή του υιού Αντώνη που δουλεύει από το σπίτι κι από βδομάδα αρχίζει ένα δύσκολο project. Ο άνθρωπος δεν μπορεί να ευφρανθεί, δεν μπορεί να ευτυχίσει όταν είναι παγιδευμένος στις μηχανές παραγωγής που του ζητάνε να θυσιάσει το πνεύμα του και το κορμί του στο βωμό του χρήματος. Το οποίο ρέει άφθονο από την Πολυεθνική στη Βάρκιζα κι ωστόσο ο Τόνυ τα έχει παίξει, όχι με τη γιαπωνέζικη Πολυεθνική και το μάντζιμεντ, αλλά με τις ανούσιες έως σπαραχτικές οχλήσεις των φιλάθλων από το Σύνδνεϊ και την Καλαμαριά. Μαγείρεψε παστίτσιο μου έβαλε και στο ταπεράκι να πάρω μαζί μου, ήπιαμε τσίπουρο.

-Η Αυστραλία είναι πόνος. Το να είσαι γονιός (μετανάστης) είναι η πιο μεγάλη ευθύνη που υπάρχει. Δεν το συνειδητοποιούμε παρά μόνο με το πλήρωμα του χρόνου. Έχουμε το ένστικτο του ζώου και πολλαπλασιαζόμαστε σαν τα κουνέλια. Αγαπώ πολύ τα παιδιά και θα ήθελα να έχω άπειρα, όμως ως παιδαγωγοί εγκληματούμε: ενώ θέλουμε να κάνουμε το σωστό και το

καλό καταλήγουμε στο τέλος να κάνουμε λάθος.

17.1.22 Εκατό νεκροί σε μια μέρα από covid 19, του Αγίου Αντωνίου που έφυγε στην έρημο για να αποφύγει τους πειρασμούς και τους ιούς κι ύστερα κλείστηκε στη Βάρκιζα.

18.1.22 Εκατόν έξι νεκροί από κορονοϊό και σαν σήμερα το 1823 το Ναύπλιο ορίζεται ως έδρα της κυβέρνησης των επαναστατημένων Ελλήνων. Εμπρός για το Ναύπλιο! Ο ξεσποκωμός των Φοβισμένων και των ζόμπι των 200 χρόνων (Α πρόπος κυκλοφορεί το μυθιστόρημα του πρωτοεμφανιζόμενου Αλέκου Σμπαρούνη με τίτλο «Η Επιτροπή». Το έχω για το αεροπλάνο. Σάτιρα χωρίς όρια)

19.1.1947 Το ατιόπλοιο Χειμάρρα βυθίζεται στο Νότιο Ευβοϊκό κόλπο με τραγικό απολογισμό 391 νεκρούς.

19.1.2003 Ο Νίκος Μαγγίτσος είναι ο πρώτος Έλληνας που φτάνει στο Νότιο Πόλο διανύοντας 250 χλμ. με βαθμούς που αγγίζουν το -50

20.1.1828. Με το ψήφισμα Α του Κυβερνήτη Ιωάννη Καποδίστρια ορίζεται το «Πανελλήνιον» ένα 27μελές γνωμοδοτικό σώμα. Έτσι η χώρα αποκτά ένα σύστημα Προεδρικής Δημοκρατίας με υπερενισχυμένη την εξουσία του Προέδρου λόγω των εκτάκτων περιστάσεων. Στην πραγματικότητα ο Καποδίστριας εγκαινιάζει την περίοδο της απολυταρχίας που διατηρήθηκε μέχρι το Σύνταγμα του 1843.

21.1.2022 Ο Ηρόδοτος μου παραδίδει την π(ρ)όζα «Τίγρις και χαμαιλέων». Κι εγώ ετοιμάζω τα μπογαλάκια μου να φύγω για Ωκεανία, πάλι θα κουβαλάω άγρια ζώα και ερπετά ενώ άρχισαν ξαφνικά να πονάνε τα δόντια μου και ο καιρός χειροτερεύει. Δεν είναι γενναίο να τη σκαπουλάρεις ενώ τα κρούσματα αυξάνονται στα πέριξ, εσύ να πετάς στα σύννεφα, να νοσταλγείς αθε-

ράπευτα έναν άλλο κόσμο και να (μιξο)κλαίς. Ακούω μουσική και όταν ένα κομμάτι μου αρέσει το βάζω δυνατά για να ουρλιάξω καλύτερα. «Τι να σου πω σουλτάνα μου, μάνα μου, μαντζουράνα μου» κι ας ενοχλούνται οι Σομαλοί γείτονές μου. Ο λαϊκός πολιτισμός μερικές φορές πετάει. Μάνα τα κατάφερα!

Μπρος γκρεμός και πίσω ρέμα. (Μ)προς παρακμή και πίσω συντρίμια με τα γνωστά σημειώματα του δικαστικού κλητήρα για τους αλλοεθνείς παρανομούντες συνανθρώπους μας στοιβαγμένα στο τραπέζι του ανύπαρκτου θυρωρού. Δεν θα μπορούσα να ήμουν ένας καλός δικαστής. Χρειάζονται πολλές πληροφορίες για ένα αδίκημα και μετά πώς να πειστείς από τους δικηγόρους για την προσωπικότητα του θύτη και του θύματος; Πώς καταμετρούνται οι ανάγκες, η ψυχολογία και οι πράξεις καθενός; Όπως στη ζωή. Εξαρτάται ποια πλευρά θέλουμε να φωτίσουμε του άλλου. Θέλουμε να σταθούμε στις καλές ή στις κακές του στιγμές; Πόσο θέλουμε να συντρίψουμε, πόσο να τον γελοιοποιήσουμε; Αυτόν που δεν γνωρίζει καλά τη γλώσσα. Αυτόν που βρίσκεται στο τελευταίο σκαλοπάτι της οικονομικής κλίμακας και θέλει να σου πουλήσει στη γωνιά του δρόμου «τσιγκάρα τσιγκάρα». Όντως, χρειάζεται μια λανθάνουσα συνοχή για να γελάσεις σε βάρος κάποιου.

22.1.22 Ένα σωρό πιστοποιητικά και βεβαιώσεις θέλουν για το ταξίδι μου στην Αυστραλία. Έλεος! Όπως παλιά όταν πήγαινες στην Ινδία σου ζητούσαν να εμβολιαστείς για χολέρα έτσι και τώρα σε περνούν από κόσκινο. Εντάξει καλά κάνουν, φυλάνε τον πωπό τους και τον πρωκτό του πλανήτη γη (Πωλ Κίτινγκ) οι απομακρυσμένοι. Όμως κάποια στιγμή μπερδεύουν τη λογική με την παράνοια, τη γραφικότητα με το φασισμό.